

Arrest

nr. 239 883 van 19 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 maart 2020 tot intrekking van het verblijfsrecht, aan de verzoekende partij op 3 april 2020 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2018 dient verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, bij het consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) voor zichzelf en haar drie minderjarige kinderen met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot/hun vader, die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 12 december 2018 overlijdt de echtgenoot van verzoekster te Marokko.

Op 13 mei 2019 wordt de visumaanvraag goedgekeurd.

Op 24 mei 2019 reist verzoekster naar de Schengenzone.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat *“Bij aanmelding bij de gemeentediensten pas werd een uittreksel uit de overlijdensakte dd. 22.05.2019 voorgelegd en bleek aldus dat de referentiepersoon overleden was in Marokko, en dit reeds sinds 12.12.2018.”*

Op 6 februari 2020 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Lier om volgende brief aan verzoekster te betekenen:

“Geachte mevrouw

Uit het administratieve dossier blijkt dat u de referentiepersoon in functie van wie u en uw kinderen een visum hebben verkregen, reeds overleden was vóór afgifte van het visum, en zonder dat DVZ hier weet van kon hebben.

In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede alinea van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: ‘Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.’, staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.”

Op 21 februari 2020 maakt verzoekster stukken over aan de gemeente Lier.

Op 2 maart 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna ook: de gemachtigde) een beslissing tot intrekking van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf ingetrokken van:

Naam: E. B. (...) Voorna(a)m(en): H. (...) Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) 1977 Geboorteplaats: I. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

alsook de kinderen van Marokkaanse nationaliteit

- Z. A. (...) (°(...).2015 – RR: xxx)

- Z. F. (...) (°(...).2013 – RR: xxx)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

“Behoudens bijzondere bepalingen van van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

Betrokkene bekwam een D-visum als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald van haar Belgische partner, dhr. Z. A. (...). Vanuit DVZ werd een akkoord voor visum verleend op 23.04.2019, daaraan voorafgaand werd op 27.02.2019 nog het Rijksregister geraadpleegd. Nergens uit het dossier of het rijksregister kon toen enig overlijden blijken van de referentiepersoon. Betrokkene is samen met haar drie kinderen A. (...), F. (...) en A. (...) ingereisd op 24.05.2019. Bij aanmelding bij de gemeentediensten pas werd een uittreksel uit de overlijdensakte dd. 22.05.2019 voorgelegd en bleek aldus dat de referentiepersoon overleden was in Marokko, en dit reeds sinds 12.12.2018.

Betrokkene kwam met haar kinderen naar België met een D-visum, waardoor zij in principe bij aanmelding binnen de geldende termijnen houders zijn van het verblijfsrecht. Het visum werd voor het ganse gezin aangevraagd op 29.11.2018. Echter, de situatie van betrokkene is tijdens de aanvraagprocedure totaal gewijzigd: immers, referentiepersoon is overleden op 12.12.2018, amper 14

dagen na de aanvraag. Betrokkene liet na het overlijden van referentiepersoon te Marokko te melden aan DVZ of liet na het aan DVZ ter kennis te brengen via de ambassade in Marokko.

De overlijdensaangifte lijkt dus onder valse voorwendsels te zijn uitgesteld waardoor de aanvraag gezinshereniging kon verdergelopen: immers, een aanvraag in functie van een reeds overleden persoon wordt geweigerd gelet er geen sprake meer kan zijn van gezinshereniging.

Betrokkene heeft wel degelijk laattijdig een uittreksel voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2, tweede lid rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 06.02.2020 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. De beslissing werd aan betrokkene betekend op 5.12.2019. Betrokkene legde in dat kader volgende documenten voor:

- Kopie F-kaart Z., H. (...) (RR: xxx, OV xxx)
- Kopie F-kaart Z., B. (...) (RR: xxx, OV xxx)
- Verklaring op eer van mevrouw dd. 20.02.2020, deze zou geschreven zijn door haar zoon H. (...), waarin verklaard wordt dat haar twee zonen H. (...) en B. (...) voor haar zorgen.
- Attesten schoolbezoek basisschool Het Spoor dd. 14.02.2020 op naam van Z. F. (...) en A. (...)
- Attest schoolbezoek Sint-Aloysiusinstituut dd. 13.02.2020 op naam van Z. A. (...)
- Verklaring op eer van Een Brug voor Iedereen dd. 20.02.2020
- Attest OCMW dd. 18.02.2020 waaruit blijkt dat betrokkene geen steun geniet. Hoewel het om betrokkene gaat inderdaad, dient opgemerkt te worden dat zij wenst te laten geloven onderhouden te worden door haar twee meerderjarige zonen. Op hun naam wordt geen attest van het OCMW voorgelegd. Uit het dossier van H. (...) en B. (...) blijkt alvast dat beiden sinds december 2018 leefloon genieten.
- Loonbrieven op naam van B. (...) en op naam van H. (...). Deze tewerkstellingen en de daaruitvloeiende bestaansmiddelen zijn uiterst onregelmatig en onstabiel om te kunnen voorkomen dat een gezin van inmiddels 4 volwassenen en 2 minderjarige kinderen niet ten laste zou kunnen vallen van het sociale bijstandstelsel. Hun inkomens konden klaarblijkelijk zelfs voor een gezin van twee volwassenen niet voldoen, gelet op het leefloon dat zij krijgen.

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (aankomst in België op 24.05.2019) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Betrokkene heeft 42 jaar lang in haar land van herkomst gewoond en is daar opgegroeid. Daar tegenover staat dat zij heden nog maar 10 maanden in België verblijft. Het is bijgevolg redelijk om aan te nemen dat er nog voldoende sociale en culturele banden zijn met het land van oorsprong. Betrokkene draagt de Marokkaanse nationaliteit en is de taal nog machtig. Dat geldt ook voor haar kinderen, die tot enkele maanden geleden gewoon nog schoolliepen in het land van herkomst. Zij zullen vast de draad weer kunnen oppikken. De schoolattesten van de kinderen tonen aan dat ze in tussentijd alvast de mogelijkheid hebben gekregen om hier onderwijs te volgen, waardoor aansluiten bij het onderwijs in het land van herkomst en in hun moedertaal, alvast geen probleem zou mogen vormen. Betrokkene verklaart evenwel dat zij geen familie meer zou hebben in Marokko en dat zij er geen woning of werk zou hebben. Heden woont zij bij haar twee meerderjarige zonen, die beiden werken, zo staat er te lezen, en voor haar zorg instaan. Betrokkene hoopt dat zij als gezin kunnen samenblijven. Deze verklaring dient geheel te worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er worden geen objectieve stavingsstukken voorgelegd van het verklaarde. Zeker gezien de situatie, en het achterhouden van het overlijden van referentiepersoon, maakt dat stavingsstukken toch onontbeerlijk zijn. Ook stelt mevrouw (of haar zoon, gelet hij de brief voor haar heeft geschreven) dat haar zonen allebei werken en haar onderhouden. Zij maken klaarblijkelijk heel doelbewust er géén melding van dat zij beiden leefloon ontvangen, en dus eigenlijk helemaal niet in staat zijn om mevrouw en hun – inmiddels meerderjarig geworden – broer A. (...) en twee minderjarige zussen F. (...) en A. (...) ook nog eens te onderhouden. De verklaring op eer van Een Brug voor Iedereen dient eveneens als een verklaring op eer te worden beschouwd, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Zij lijkt opgesteld te zijn op basis van elementen die betrokkenen aan hen kenbaar hebben gemaakt. Dat mevrouw “2 werkende zonen” zou hebben bvb, daar heeft een organisatie als deze eigenlijk geen zicht op. Dat beide zonen in realiteit eigenlijk leefloon ontvangen, daar heeft de organisatie dus ook geen weet van, wat maakt dat de voorgelegde verklaring er een is die opgesteld werd op basis van informatie van betrokkenen.

Voor wat de aard en de hechtheid van de gezinsband betreft, dient opgemerkt te worden dat referentiepersoon overleden is. De gezinsband hier in België met de referentiepersoon is in deze dus ook weggevallen. Ook de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene houden geen risico in om

terug te keren naar het land van herkomst. Gelet betrokkene en haar kinderen vorig jaar nog konden reizen, is het aannemelijk, behoudens bewijs van het tegendeel, dat zij dit heden nog steeds kunnen. Met betrekking tot de gezinssituatie dient opgemerkt worden dat referentiepersoon dertien dagen na aanvraag van een visum D voor mevrouw en de drie kinderen A. (...), A. (...) en F. (...), overleden is. Deze informatie werd niet toegevoegd aan hun dossier. Bij aankomst in België pas werd een uittreksel dd. 22.05.2019 van de overlijdensakte voorgelegd. Het moge duidelijk zijn dat, indien deze informatie gekend was geweest voor DVZ, betrokkenen geen visum hadden kunnen bekomen met het oog op gezinshereniging. De gezinssituatie spreekt dus voor zich: gezien de referentiepersoon in Marokko is overleden, is verder verblijf in België in het kader van de relatie dan ook achterhaald.

Wat betreft de minderjarige kinderen van Marokkaanse nationaliteit die eveneens in functie van referentiepersoon een D-visum hebben verkregen, zijnde Z. A. (...) (°(...).2015), Z. F. (...) (°(...).2013): de aanvragen van de kinderen werd gezamenlijk gedaan met de aanvraag van de moeder. Het is dan ook redelijk te stellen dat moeder en de kinderen de intentie hadden zich gezamenlijk in België bij de partner/vader van de kinderen te vestigen. In die zin volgen de kinderen de verblijfssituatie van de moeder. Het is niet in het belang van de minderjarigen om het van de moeder te scheiden, zeker nu hun vader overleden blijkt te zijn. Haar gezinsband is voor betrokkene ook erg belangrijk, het is in het belang van allen dat zij samen kunnen blijven.

In deze dient tot slot opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven belangen, van welke aard dan ook (economisch, sociaal of cultureel) in België en andere humanitaire elementen waarmee eventueel nog rekening zou gehouden moeten worden, opgebouwd werden onder valse voorwendselen. Alles wat betrokkene eventueel in België zou hebben kunnen opbouwen, heeft zij kunnen doen omdat zij frauduleus verblijfsrecht had bekomen. Het spreekt voor zich dat betrokkene daar geen rechten aan kan ontfenen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkenen ingetrokken. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ter zitting legt de advocaat van verzoekster een stuk neer daterend van 27 mei 2020. Het voorleggen van stukken in de annulatieprocedure is niet voorzien in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit stuk wordt bijgevolg uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“schending van artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht; schending van artikel 74/20 vreemdelingenwet; machtsoverschrijding;

Doordat verweerder toepassing maakt van artikel 74/20 vreemdelingenwet met de overweging :

Betrokkene bekwam een D-visum als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald van haar Belgische partner, dhr. Z. A. (...). Vanuit DVZ werd een akkoord voor visum verleend op 23.04.2019, daaraan voorafgaand werd op 27.02.2019 nog het Rijksregister geraadpleegd. Nergens uit het dossier of het rijksregister kon toen enig overlijden blijken van de referentiepersoon. Betrokkene is samen met haar drie kinderen A. (...), F. (...) en A. (...) ingereisd op 24.05.2019. Bij aanmelding bij de gemeentediensten pas werd een uittreksel uit de overlijdensakte dd. 22.05.2019 voorgelegd en bleek aldus dat de referentiepersoon overleden was in Marokko, en dit reeds sinds 12.12.2018.

Betrokkene kwam met haar kinderen naar België met een D-visum, waardoor zij in principe bij aanmelding binnen de geldende termijnen houders zijn van het verblijfsrecht. Het visum werd voor het ganse gezin aangevraagd op 29.11.2018. Echter de situatie van betrokkene is tijdens de aanvraagprocedure totaal gewijzigd: immers, referentiepersoon is overleden op 12.12.2018, amper 14 dagen na de aanvraag. Betrokkene liet na het overlijden van referentiepersoon te Marokko te melden aan DVZ of liet na het aan DVZ ter kennis te brengen via de ambassade in Marokko.

De overlijdensaangifte lijkt dus onder valse voorwendsels te zijn uitgesteld waardoor de aanvraag gezinshereniging kon verderlopen: immers, een aanvraag in functie van een reeds overleden persoon wordt geweigerd gelet er geen sprake meer kan zijn van gezinshereniging. Betrokkene heeft weldegelijk laattijdig een uittreksel voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40 ter.

Terwijl, verzoekster formeel betwist dat zij onder valse voorwendsels verblijfsrecht bekwaam. Opdat er sprake kan zijn van een frauduleuze handeling moet er zowel een materieel als een intentioneel element aanwezig zijn.

Het materieel element waar verweerder zich op beroept betreft het "laattijdig voorleggen van de overlijdensakte van de referentiepersoon".

Er dient vastgesteld te worden dat verzoekster een aanvraag voor een visum gezinshereniging heeft ingediend op 29.11.2018. De echtgenoot van verzoekster, zijnde de referentiepersoon, is pas daarna op 12.12.2018 overleden in Marokko.

Bij het indienen van haar aanvraag voor een visum gezinshereniging heeft verzoekster alle nodige en correcte documenten aangeleverd. De visumaanvraag van verzoekster is rechtsgeldig gebeurd.

Lopende de visumprocedure is de referentiepersoon overleden.

Bij aanmelding op de gemeente dd. 27.05.2019 na haar aankomst in België op 24.05.2019, heeft verzoekster zelf de overlijdensakte van haar echtgenoot voorgelegd.

Verzoekster heeft geen gebruik gemaakt van valse documenten en heeft geen valse informatie aangeleverd. Verzoekster heeft niet nagelaten de overlijdensakte voor te leggen. Verzoekster heeft bij haar aankomst in België uit eigen beweging onmiddellijk de overlijdensakte voorgelegd bij de gemeente. Op het ogenblik dat verzoekster een aanvraag voor een visum gezinshereniging indiende vervulde zij de voorwaarden voorzien in artikel 40 ter vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft materialiter geen fraude gepleegd.

Bovendien impliceert fraude ook een intentioneel element.

Verweerder toont niet aan dat verzoekster te kwader trouw is geweest, nu de overlijdensakte niet bestond op het ogenblik van de aanvraag van het visum en verzoekster zelf bij aankomst in België onmiddellijk de overlijdensakte heeft voorgelegd.

De beslissing is op dit punt gebrekkig gemotiveerd, maakt ten onrechte toepassing van artikel 74/20 vreemdelingenwet, zodat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zodat in casu moet besloten worden dat de bestreden beslissing artikel 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt, artikel 74/20 vreemdelingenwet schendt en blijk geeft van machtsoverschrijding.

De beslissing dd. 2.03.2020 dient te worden vernietigd."

3.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht;
- artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

Er zou tevens sprake zijn van machtsoverschrijding.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat zij geen fraude zou hebben gepleegd. Zij haalt aan dat zij zelf een overlijdensattest heeft bijgebracht en haar echtgenoot op het ogenblik van de visumaanvraag nog niet overleden was.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft beslist dat het verblijf van verzoekende partij diende te worden ingetrokken en dit in toepassing van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling stipuleert als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De gemachtigde van de Minister stelde geheel terecht vast dat de verzoekende partij een D-visum bekwaam in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en meer bepaald in functie van haar Belgische partner, dhr. A. Z. (...).

De gemachtigde van de Minister ging op 23.04.2019 akkoord met de afgifte van een visum lang verblijf. Verzoekende partij kwam samen met haar kinderen het Belgische grondgebied binnen op 24.05.2019. Bij aanmelding van de gemeentediensten werd door haar een uittreksel overgemaakt uit de overlijdensakte dd. 22.0.2019. Hieruit bleek dat de referentiepersoon overleden was in Marokko op 12.12.2018. Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Minister voorafgaandelijk aan de toekenning van het visum lang verblijf (i.e. op 27.02.2019) het rijksregister nakeek, doch er toen nergens uit het dossier of uit het rijksregister enig overlijden bleek van de referentiepersoon.

De gemachtigde van de Minister stelde geheel terecht vast dat de situatie van de verzoekende partij tijdens de aanvraagprocedure volledig gewijzigd is. De referentiepersoon is immers overleden op 12.12.2018 (i.e. amper 14 dagen na de aanvraag). De verzoekende partij liet na het overlijden van de referentiepersoon te Marokko te melden aan de Dienst Vreemdelingenzaken of liet na het aan de Dienst Vreemdelingenzaken ter kennis te brengen via de ambassade te Marokko.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de overlijdensaangifte aldus onder valse voorwendselen lijkt te zijn uitgesteld waardoor de aanvraag gezinshereniging verder kon lopen. Immers, een aanvraag in functie van een reeds overleden persoon wordt geweigerd gezien er geen sprake meer kan zijn van gezinshereniging.

Geheel terecht stelde de gemachtigde van de Minister dan ook vast dat de verzoekende partij laattijdig een uittreksel heeft voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. De verzoekende partij heeft derhalve frauduleus en onrechtmatig een beroep gedaan op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij ontkent dat er sprake is van fraude. Zij haalt aan dat haar echtgenoot pas overleden is na het indienen van de aanvraag gezinshereniging. Bij het indienen van de aanvraag gezinshereniging zou zij derhalve de nodige en correcte documenten hebben aangeleverd. Zij zou bovendien zelf een overlijdensakte hebben overgemaakt. De verzoekende partij haalt bijkomend aan dat zij niet ter kwader trouw was.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij er met haar kritiek volledig aan voorbij gaat dat zij heeft nagelaten het overlijden van de referentiepersoon te Marokko, i.e. amper 14 dagen na aanvraag van het visum lang verblijf, te melden aan de Dienst Vreemdelingenzaken of aan de ambassade te Marokko.

Verweerder benadrukt ter zake dat het nochtans tot de zorgvuldigheid van de verzoekende partij behoort om de aanvraag die zij heeft ingediend te vervolledigen en te actualiseren.

Zie in die zin:

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Gezien de verzoekende partij wist of behoorde te weten dat een aanvraag in functie van een reeds overleden persoon geweigerd wordt (gezien er in dat geval uiteraard geen sprake kan zijn van gezinshereniging) is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat de verzoekende partij de overlijdensaangifte onder valse voorwendselen heeft uitgesteld opdat haar aanvraag gezinshereniging kon verder lopen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij nadat aan haar een visum lang verblijf werd toegekend, en nadat zij het Belgisch grondgebied binnen reisde, een overlijdensakte heeft overgemaakt aan de gemeente doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Het gegeven dat de verzoekende partij uiteindelijk de waarheid sprak doet geen afbreuk aan het feit dat zij de Belgische overheid tijdens de duur van haar

aanvraag gezinshereniging intentioneel misleid heeft waardoor aan haar en haar kinderen een visum lang verblijf werd toegekend.

Zie in die zin:

“Ook al heeft verzoeker zelf het initiatief genomen om de correcte identiteitsgegevens door te geven, er blijft sprake van ‘fraus omnia corrumpit’. Immers, het gegeven dat verzoeker uiteindelijk de waarheid spreekt, en dit los van de vaststelling dat hij dit enkel gedaan heeft met het oog op het verkrijgen van een definitieve verblijfstitel, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker gedurende jaren de Belgische overheid intentioneel misleid heeft, op verschillende momenten in de tijd, waardoor hem een tijdelijk verblijfsrecht werd toegestaan.” (R.v.V. nr. 92 778 van 30 november 2012)

Een miskenning van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Terwijl er evenmin sprake is van machtsoverschrijding.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijf van verzoekster wordt ingetrokken nu verzoekster laattijdig het overlijden van haar echtgenoot heeft gemeld om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht in België te kunnen claimen. Haar echtgenoot overleed 14 dagen na het indienen van de visumaanvraag, pas na de goedkeuring van het visum en bij aankomst in België heeft verzoekster dit aan de verwerende partij gemeld. Daarnaast houdt de gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van haar verblijf in België, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst en de humanitaire elementen in dit verband door verzoekster aangehaald.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.

§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde specifieke controles uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen.”

3.1.3.3. Verzoekster voert aan dat fraude een materieel en een intentioneel element vereist. Verzoekster stelt vast dat het materieel element waarop de verwerende partij zich beroept het laattijdig voorleggen van de overlijdensakte van de referentiepersoon betreft. Verzoekster brengt hier tegen in dat zij een visumaanvraag indiende op 29 november 2018 en de referentiepersoon pas nadien op 12 december 2018 overleed. Verzoekster benadrukt dat zij bij het indienen van haar visumaanvraag alle nodige en correcte documenten heeft aangeleverd. Tijdens de visumprocedure is haar echtgenoot overleden. Verzoekster benadrukt dat zij bij aanmelding op de gemeente op 27 mei 2019 na haar aankomst in België op 24 mei 2019 de overlijdensakte van haar echtgenoot uit eigen beweging heeft voorgelegd. Verzoekster voert aan dat zij geen gebruik heeft gemaakt van valse documenten en geen valse informatie heeft aangeleverd en zij niet heeft nagelaten om de overlijdensakte voor te leggen. Op het ogenblik dat zij haar visumaanvraag indiende voldeed zij aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster concludeert dan ook dat het materieel element van de frauduleuze handeling niet aanwezig is.

Verzoekster werpt verder op dat er geen intentioneel element aanwezig is en dat niet wordt aangetoond dat zij te kwader trouw heeft gehandeld. Op het ogenblik dat zij haar visumaanvraag indiende, bestond de overlijdensakte van haar echtgenoot nog niet en bij aankomst in België heeft zij de overlijdensakte onmiddellijk voorgelegd. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig is gemotiveerd en er ten onrechte toepassing wordt gemaakt van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

3.1.3.4. In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet kan gelezen worden: *“Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden. Annkatrinen LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, “Le principe général de droit *fraus omnia corrumpit*: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge”, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).” (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Stukken, 2015-2016, DOC 54, 1696/001, p.10) (Cf. RvS nr. 246.628 van 15 januari 2020).*

3.1.3.5. Uit het voormelde blijkt dus dat artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet de neerslag vormt van het principe *“fraus omnia corrumpit”*. De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 9 oktober 2007). Het beginsel bestaat dus uit twee cumulatieve bestanddelen, met name een foutieve gedraging (objectief

criterium) én een intentie om te schaden of winst te behalen (subjectief criterium). De bewijslast rust op de verwerende partij.

3.1.3.6. In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene bekwam een D-visum als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald van haar Belgische partner, dhr. Z. A. (...). Vanuit DVZ werd een akkoord voor visum verleend op 23.04.2019, daaraan voorafgaand werd op 27.02.2019 nog het Rijksregister geraadpleegd. Nergens uit het dossier of het rijksregister kon toen enig overlijden blijken van de referentiepersoon. Betrokkene is samen met haar drie kinderen A. (...), F. (...) en A. (...) ingereisd op 24.05.2019. Bij aanmelding bij de gemeentediensten pas werd een uittreksel uit de overlijdensakte dd. 22.05.2019 voorgelegd en bleek aldus dat de referentiepersoon overleden was in Marokko, en dit reeds sinds 12.12.2018.

Betrokkene kwam met haar kinderen naar België met een D-visum, waardoor zij in principe bij aanmelding binnen de geldende termijnen houders zijn van het verblijfsrecht. Het visum werd voor het ganse gezin aangevraagd op 29.11.2018. Echter, de situatie van betrokkene is tijdens de aanvraagprocedure totaal gewijzigd: immers, referentiepersoon is overleden op 12.12.2018, amper 14 dagen na de aanvraag. Betrokkene liet na het overlijden van referentiepersoon te Marokko te melden aan DVZ of liet na het aan DVZ ter kennis te brengen via de ambassade in Marokko.

De overlijdensaangifte lijkt dus onder valse voorwendsels te zijn uitgesteld waardoor de aanvraag gezinshereniging kon verdergelopen: immers, een aanvraag in functie van een reeds overleden persoon wordt geweigerd gelet er geen sprake meer kan zijn van gezinshereniging.

Betrokkene heeft wel degelijk laattijdig een uittreksel voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter.”

3.1.3.7. Er wordt niet betwist dat verzoekster op 29 november 2018 bij het consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een aanvraag voor een visum type D (lang verblijf) indient in eigen naam en voor haar drie minderjarige kinderen met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot/hun vader, die de Belgische nationaliteit heeft. De echtgenoot van verzoekster overlijdt op 12 december 2018 te Marokko. Het wordt niet betwist dat verzoekster heeft nagelaten om dit aan het consulaat-generaal te Casablanca en/of de Dienst Vreemdelingenzaken mee te delen. Op 13 mei 2019 wordt haar visumaanvraag goedgekeurd en verzoekster reist met haar toen drie minderjarige kinderen naar de Schengenzone op 24 mei 2019. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster bij aanmelding bij de gemeentediensten een uittreksel uit de overlijdensakte van 22 mei 2019 heeft voorgelegd. Pas dan verneemt de verwerende partij voor het eerst dat de echtgenoot van verzoekster al op 12 december 2018 overleden was. Verzoekster kan worden gevolgd waar zij benadrukt dat zij geen valse documenten heeft voorgelegd. Evenwel blijkt niet dat de toepassing van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet dat het beginsel *fraus omnia corrumpit* weerspiegelt, tot dit toepassingsgeval zou zijn beperkt. Verzoekster heeft wel degelijk de Belgische overheid misleid door voor te houden dat zij zich wenst te herenigen met haar Belgische echtgenoot, terwijl deze kort na haar visumaanvraag overleed, en dit overlijden te verzwijgen tot nadat haar visumaanvraag werd goedgekeurd en zij naar België reisde. De Raad acht het in deze omstandigheden niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde verzoekster een foutieve gedraging verwijt.

Nu verzoekster die een aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar echtgenoot heeft ingediend, gewacht heeft om het overlijden van haar echtgenoot aan de Belgische Staat mee te delen tot zij in het bezit van een visum D in België was aangekomen terwijl het overlijden van haar echtgenoot op dat moment al meerdere maanden eerder plaatsvond, acht de Raad het evenmin kennelijk onredelijk dat de intentie tot winst te halen (subjectief element) in hoofde van verzoekster werd aangetoond. In de bestreden beslissing wordt ook expliciet gesteld dat het bestuur de visumaanvraag gezinshereniging van verzoekster anders zou hebben beoordeeld indien zij had geweten dat de echtgenoot van verzoekster inmiddels overleden was. Uit het laattijdig melden van het overlijden van haar echtgenoot heeft verzoekster winst gehaald, met name de afgifte van een visum D.

Verzoekster benadrukt dat op het ogenblik van het indienen van haar visumaanvraag gezinshereniging haar echtgenoot nog niet overleden was en zij op het ogenblik van haar aanvraag voldeed aan de voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster geeft zelf aan dat zij een visumaanvraag gezinshereniging in functie van haar echtgenoot heeft ingediend. De finaliteit van deze aanvraag is erin gelegen dat verzoekster zich kan herenigen met haar echtgenoot. Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij niet enkel op het ogenblik van het indienen van haar visumaanvraag, maar ook op het ogenblik dat haar visumaanvraag wordt beoordeeld aan de voorwaarden daartoe dient te voldoen. In

die optiek was het dermate relevant dat verzoekster het overlijden van haar echtgenoot aan de Belgische Staat zou meedelen.

3.1.3.8. Geheel ten overvloede wordt erop gewezen dat het stuk dat verzoekster ter zitting voorlegt, dateert van 27 mei 2020. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit stuk betreft verder inhoudelijk informatie tot 2018, zodat er geen reden is waarom verzoekster deze informatie niet reeds bij het verzoekschrift kon voorleggen.

3.1.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.10. Een overheid begaat een machtsoverschrijding wanneer zij zich bevoegdheden heeft aangematigd die door de wet aan een ander orgaan zijn opgedragen.

Er blijkt niet dat de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie zich bevoegdheden heeft aangematigd die door de wet aan een ander orgaan zijn opgedragen. Verzoekster toont dit ook niet aan.

3.1.3.11. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel; Doordat de bestreden beslissing stelt:

Om overeenkomstig art. 74/20, §2, tweede lid rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 06.02.2020 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. ... Betrokkene legde in dat kader volgende documenten voor:

- ...

- *Attest OCMW dd. 18.02.2020 waaruit blijkt dat betrokkene geen steun geniet. Hoewel het om betrokkene gaat inderdaad, dient opgemerkt te worden dat zij wenst te laten geloven onderhouden te worden door haar twee meerderjarige zonen. Op hun naam wordt geen attest van het OCMW voorgelegd. Uit het dossier van H. (...) en op naam van B. (...) blijkt alvast dat beiden sinds december 2018 leefloon genieten.*

- *Loonbrieven op naam van B. (...) en op naam van H. (...). Deze tewerkstellingen en de daaruit voortvloeiende bestaansmiddelen zijn uiterst onregelmatig en onstabiel om te kunnen voorkomen dat een gezin van inmiddels 4 volwassenen e 2 minderjarige kinderen niet ten laste zou kunnen vallen van het sociale bijstandsstelsel. Hun inkomens konden klaarblijkelijk zelfs voor een gezin van twee volwassenen niet voldoen, gelet op het leefloon dat zij krijgen.*

Ook stelt mevrouw (of haar zoon, gelet hij de brief voor haar heeft geschreven) dat haar zonen allebei werken en haar onderhouden. Zij maken klaarblijkelijk heel doelbewust er géén melding van dat zij beiden leefloon ontvangen, en dus eigenlijk helemaal niet in staat zijn om mevrouw en hun - inmiddels meerderjarig geworden - broer A. (...) en twee minderjarige zussen F. (...) en A. (...) ook nog eens te onderhouden.

...

De verklaring op eer van Een Brug voor Iedereen dient eveneens als een verklaring op eer te worden beschouwd, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Zij lijkt opgesteld te zijn op basis van elementen die betrokkenen aan hen kenbaar hebben gemaakt. Dat mevrouw “2 werkende zonen” zou hebben bvb. Daar heeft een organisatie als deze eigenlijk geen zicht op. Dat beide zonen in realiteit eigenlijk een leefloon ontvangen, daar heeft de organisatie dus ook geen weet van, wat maakt dat de voorgelegde verklaring er een is die opgesteld werd op basis van informatie van betrokkenen.

Terwijl verweerder daarmee tegen de stukken van het dossier ingaat.

1° Verzoekster heeft voor zichzelf een attest voorgelegd van het ocmw daterend van 1.02.2020.

Dit attest verklaart dat verzoekster geen steun geniet.

2° Verweerder verwijst ter weerlegging dat verzoekster onderhouden wordt door haar zonen naar het dossier van de meerderjarige zonen van verzoekster, genaamd B. (...) en H. (...). Verweerder voert aan dat uit hun dossier zou blijken dat de meerderjarige zonen van verzoekster "sinds december 2018 leefloon genieten"... Hun inkomens konden klaarblijkelijk zelfs voor een gezin van twee volwassenen niet voldoen, gelet op het leefloon dat zij krijgen.... Zij maken klaarblijkelijk heel doelbewust er géén melding van dat zij beiden leefloon ontvangen... Dat beide zonen in realiteit eigenlijk een leefloon ontvangen

Uit het dossier van de meerderjarige zonen van verzoekster blijkt enkel dat zij leefloon hebben ontvangen na het overlijden van hun vader op 12.12.2018 tot het einde van het schooljaar 2018-2019. De zonen volgden school op dat ogenblik en hebben hun opleiding afgemaakt.

Nadat zij hun opleidingen hebben afgerond (juli 2019) zijn beide zonen onmiddellijk beginnen werken.

De motivering van verweerder, als zouden de meerderjarige zonen van verzoekster "eigenlijk leefloon ontvangen", gaat in tegen:

- het attest van het OCMW dd. 9.03.2020 dat de meerderjarige zonen bij hun dossier hebben gevoegd en dat stel dat de meerderjarige zonen niet gekend zijn;
- de uittreksels van verweerder uit de kruispuntnbank sociale zekerheid aangaande de meerderjarige zonen, waaruit niet blijkt dat de meerderjarige zonen op het ogenblik van de bestreden beslissing eigenlijk leefloon ontvangen.
- De tewerkstellingsattesten op naam van de meerderjarige zonen waaruit blijkt dat de meerderjarige zonen sedert juli 2019 effectief inkomen uit arbeid genieten.
- Het uittreksel van verweerder uit Dolsis aangaande de meerderjarige zonen, waaruit eveneens blijkt dat de zonen sedert juli 2019 werken.

De bestreden beslissing is zodoende gebrekkig gemotiveerd en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien de bestreden beslissing niet gebaseerd is op een correcte feitenvinding.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en er voer te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Zodat, de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt en het zorgvuldigheidsbeginsel. De beslissing dd. 2.03.2020 dient te worden vernietigd."

3.2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidbeginsel.

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor doordat de motivering van de bestreden beslissing zou ingaan tegen de stukken van het dossier. De verzoekende partij haalt aan dat haar zonen enkel tijdens hun opleiding leefloon genoten en na het afronden van hun opleiding onmiddellijk gingen werken.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Verweerder herhaalt vooreerst dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu

bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft beslist dat het verblijf van verzoekende partij diende te worden ingetrokken.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister, overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, bij het stellen van een einde aan het verblijf rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de verzoekende partij, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van de familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. De verzoekende partij werd in dit kader aangeschreven op 06.02.2020 teneinde haar humanitaire elementen kenbaar te maken. De verzoekende partij legde in dit kader verschillende documenten voor waaronder:

- attest OCMW dd. 18.02.2020 waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen steun geniet. De gemachtigde van de Minister motiveerde dienaangaande dat de verzoekende partij tracht voor te houden dat zij onderhoud wordt door haar twee meerderjarige zonen. Op hun naam wordt geen attest van het OCMW overgemaakt. Bovendien blijkt uit dossier dat beide meerderjarige zonen sinds december 2018 een leefloon genieten;

- loonbrieven op naam van de twee meerderjarige zonen B. (...) en H. (...): geheel terecht stelt de gemachtigde van de Minister vast dat deze tewerkstelling en de daaruitvloeiende bestaansmiddelen uiterst onregelmatig zijn en onstabiel. Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat voormelde bestaansmiddelen niet kunnen voorkomen dat een gezin van inmiddels 4 volwassenen en 2 minderjarige kinderen niet ten laste zou kunnen vallen van het sociale bijstandsstelsel.

De verzoekende partij is het niet eens met voormelde motieven. Zij haalt aan dat haar zonen heden tewerkgesteld zijn en ontkent dat zij heden een leefloon zouden ontvangen. Met dergelijke kritiek doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de terechte vaststelling de tewerkstelling van haar meerderjarige zonen en de daaruitvloeiende bestaansmiddelen uiterst onregelmatig en onstabiel zijn zodat zij niet kunnen voorkomen dat een gezin van inmiddels 4 volwassenen en 2 minderjarige kinderen niet ten laste zou kunnen vallen van het sociale bijstandsstelsel. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dergelijke vaststelling kennelijk onredelijk is of uitgaat van onjuiste gegevens.

Bovendien blijkt uit de administratief dossier dat de verzoekende partij en haar kinderen wel degelijk gekend zouden zijn bij het OCMW te Lier.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van de verzoekende partij diende te worden ingetrokken.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.1.3.1. wordt uiteengezet.

3.2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op een correcte feitenvinding nu meermaals wordt uiteengezet dat haar zonen B. en H. een leefloon ontvangen sinds december 2018.

Deze motivering moet weerleggen dat verzoekster onderhouden zou worden door haar zonen B. en H. Verzoekster werpt op dat uit het administratief dossier blijkt dat haar zonen een leefloon hebben ontvangen na het overlijden van hun vader op 12 december 2018 tot het einde van het schooljaar 2018-2019. B. en H. gingen toen nog naar school en hebben hun opleiding afgemaakt, nadat zij hun opleidingen in juli 2019 hebben afgerond zijn beide zonen onmiddellijk beginnen werken. De motivering in de bestreden beslissing dat haar zonen leefloon ontvangen gaat volgens verzoekster in tegen het attest van het OCMW van 9 maart 2020 dat stelt dat de meerderjarige zonen niet gekend zijn, de uittreksels uit de Kruispuntbank Sociale Zekerheid waaruit niet blijkt dat de meerderjarige zonen op het ogenblik van de bestreden beslissing leefloon ontvingen, de tewerkstellingsattesten op naam van de zonen waaruit blijkt dat de meerderjarige zonen sedert juli 2019 een inkomen uit arbeid genieten en het uittreksel uit de Dolcis-databank waaruit eveneens blijkt dat B. en H. sedert juli 2019 werken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. (...)

§ 2. *Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.*

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 3. *De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.*

§ 4. *De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde specifieke controles uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen.”*

Overeenkomstig artikel 74/20, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet houdt de gemachtigde bij het nemen van een beslissing in toepassing van artikel 74/20, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van het verblijf in het Rijk, met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Verzoekster bekritiseert volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Om overeenkomstig art. 74/20, §2, tweede lid rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 06.02.2020 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. De beslissing werd aan betrokkene betekend op 5.12.2019. Betrokkene legde in dat kader volgende documenten voor:

- (...)

- (...)

- Verklaring op eer van mevrouw dd. 20.02.2020, deze zou geschreven zijn door haar zoon H. (...), waarin verklaard wordt dat haar twee zonen H. (...) en B. (...) voor haar zorgen.

- (...)

- (...)

- Verklaring op eer van Een Brug voor Iedereen dd. 20.02.2020

- Attest OCMW dd. 18.02.2020 waaruit blijkt dat betrokkene geen steun geniet. Hoewel het om betrokkene gaat inderdaad, dient opgemerkt te worden dat zij wenst te laten geloven onderhouden te worden door haar twee meerderjarige zonen. Op hun naam wordt geen attest van het OCMW voorgelegd. Uit het dossier van H. (...) en B. (...) blijkt alvast dat beiden sinds december 2018 leefloon genieten.

- Loonbrieven op naam van B. (...) en op naam van H. (...). Deze tewerkstellingen en de daaruitvloeiende bestaansmiddelen zijn uiterst onregelmatig en onstabiel om te kunnen voorkomen dat een gezin van inmiddels 4 volwassenen en 2 minderjarige kinderen niet ten laste zou kunnen vallen van

het sociale bijstandsstelsel. Hun inkomens konden klaarblijkelijk zelfs voor een gezin van twee volwassenen niet voldoen, gelet op het leefloon dat zij krijgen.

(...)

Betrokkene verklaart evenwel dat zij geen familie meer zou hebben in Marokko en dat zij er geen woning of werk zou hebben. Heden woont zij bij haar twee meerderjarige zonen, die beiden werken, zo staat er te lezen, en voor haar zorg instaan. Betrokkene hoopt dat zij als gezin kunnen samenblijven. Deze verklaring dient geheel te worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er worden geen objectieve stavingsstukken voorgelegd van het verklaarde. Zeker gezien de situatie, en het achterhouden van het overlijden van referentiepersoon, maakt dat stavingsstukken toch onontbeerlijk zijn. Ook stelt mevrouw (of haar zoon, gelet hij de brief voor haar heeft geschreven) dat haar zonen allebei werken en haar onderhouden. Zij maken klaarblijkelijk heel doelbewust er géén melding van dat zij beiden leefloon ontvangen, en dus eigenlijk helemaal niet in staat zijn om mevrouw en hun – inmiddels meerderjarig geworden – broer A. (...) en twee minderjarige zussen F. (...) en A. (...) ook nog eens te onderhouden. De verklaring op eer van Een Brug voor Iedereen dient eveneens als een verklaring op eer te worden beschouwd, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Zij lijkt opgesteld te zijn op basis van elementen die betrokkenen aan hen kenbaar hebben gemaakt. Dat mevrouw “2 werkende zonen” zou hebben bvb, daar heeft een organisatie als deze eigenlijk geen zicht op. Dat beide zonen in realiteit eigenlijk leefloon ontvangen, daar heeft de organisatie dus ook geen weet van, wat maakt dat de voorgelegde verklaring er een is die opgesteld werd op basis van informatie van betrokkenen.”

Verzoekster kan worden gevolgd dat het getuigt van een onzorgvuldige feitengaring van de gemachtigde waar deze in de bestreden beslissing meermaals aangeeft dat haar zonen leefloon ontvangen en de gemachtigde eraan voorbijgaat dat de zonen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing al ruim een half jaar geen leefloon meer ontvangen. De gemachtigde miskent hiermee de inhoud van de uittreksels uit de Kruispuntbank Sociale Zekerheid.

Evenwel kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij in de nota met opmerkingen opmerkt dat verzoekster niet aantoont dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft uiteengezet waar verzoekster voorhoudt dat zij door haar zonen B. en H. wordt onderhouden dat de “tewerkstellingen en de daaruitvloeiende bestaansmiddelen (...) uiterst onregelmatig en onstabiel (zijn) om te kunnen voorkomen dat een gezin van inmiddels 4 volwassenen en 2 minderjarige kinderen niet ten laste zou kunnen vallen van het sociale bijstandsstelsel.” Dit motief laat verzoekster onbesproken zodat dit motief overeind blijft.

Hoewel verzoekster aantoont dat de gemachtigde op onzorgvuldige wijze de feiten van het administratief dossier heeft beoordeeld, volstaat dit niet om te besluiten tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht nu zij het motief dat de “tewerkstellingen en de daaruitvloeiende bestaansmiddelen (...) uiterst onregelmatig en onstabiel (zijn) om te kunnen voorkomen dat een gezin van inmiddels 4 volwassenen en 2 minderjarige kinderen niet ten laste zou kunnen vallen van het sociale bijstandsstelsel” onbesproken laat.

3.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel; schending van artikel 8 EVRM;

Doordat de bestreden beslissing werd genomen op 2.03.2020 met kennisgeving op 3.04.2020.

Terwijl verzoekster zich op 27.05.2019 had aangemeld bij de gemeente (stuk 2).

Verzoekster heeft op dat ogenblik de overlijdensakte van haar echtgenoot voorgelegd, (cf. stuk 1 bestreden beslissing: Bij aankomst in België pas werd een uittreksel dd. 22.05.2019 van de ovedijdens akte voorgelegd).

Verweerder heeft pas 10 maanden later beslist dat het verblijf van verzoekster moet ingetrokken worden.

Echter gedurende deze periode heeft verzoekster al haar belangen verlegd naar België en heeft zij zich samen met haar kinderen volledig geïntegreerd hier in België. Zij heeft huisvesting. Zij weet zichzelf te onderhouden en valt niet ten laste van de Belgische Staat. Zij heeft een sociaal netwerk via haar overleden echtgenoot en organisaties zoals ‘Een Brug voor Iedereen’. Haar kinderen A. (...), F. (...) en

A. (...) gaan naar school. De twee oudste zonen van verzoekster, B. (...) en H. (...), verblijven ook in België. Ten aanzien van hen werd door verweerder een beslissing genomen tot beëindiging van verblijf op grond van artikel 42 §1, 3° en §3 vreemdelingenwet. Tegen deze beslissingen is eveneens een beroep ingesteld.

De beslissing dd. 2.03.2020 tot intrekking van het verblijf van verzoekster en met haar het verblijf van haar minderjarige kinderen A. (...) en F. (...), schendt het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster heeft de overlijdensakte van wijlen haar echtgenoot reeds op 27.05.2019 voorgelegd aan de gemeente. Er is geen aanwijsbare reden waarom verweerder zo lang gewacht heeft om de huidige beslissing te treffen. Door niet eerder gevolgen te verbinden aan de voorgelegde overlijdensakte heeft verweerder het verzoekster mogelijk gemaakt haar belangen naar België te verleggen en heeft verweerder in hoofde van verzoekster het vertrouwen gewekt dat haar verblijf rechtsgeldig was.

Minstens schendt de bestreden beslissing dd. 2.03.2020 daardoor het redelijkheidsbeginsel.

Op het ogenblik van het indienen van haar visumaanvraag gezinshereniging was de echtgenoot van verzoekster nog niet overleden. Verzoekster voldeed bij haar aanvraag aan de voorwaarden voorzien in artikel 40 ter vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft zich vervolgens onmiddellijk na aankomst in België aangemeld bij de gemeente en de overlijdensakte voorgelegd, dit was op 27.05.2019. Verzoekster ontving een bijlage 15 in afwachting van de afgifte van een F-kaart. Zij heeft al haar belangen verlegd naar België en zij vormt geen onredelijke belasting voor de Belgische Staat, immers verzoekster weet zichzelf te onderhouden en is niet ten laste van de Belgische Staat.

Pas op 2.03.2020 besluit verweerder tot intrekking van het verblijf van verzoekster en haar minderjarige kinderen.

Verweerder heeft haar eigen laattijdigheid om over te gaan tot de bestreden beslissing niet mee in rekening genomen in de belangenafweging. Er is geen aanwijsbare reden waarom de bestreden beslissing pas na 10 maanden kon genomen worden. Nochtans heeft de laattijdigheid van de bestreden beslissing als gevolg gehad dat verzoekster ondertussen al haar belangen naar België had verlegd.

De bestreden beslissing is een zeer zware inbreuk op het privé-leven van verzoekster, zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Daarbij moet in rekening genomen worden dat bij de bestreden beslissing twee minderjarige kinderen betrokken zijn.

De bestreden beslissing neemt onvoldoende het hoger belang van de kinderen mee in rekening.

De bestreden beslissing is daarom onredelijk en schendt de materiële motiveringsplicht, alsmede artikel 8 EVRM.

Zodat, gelet op het bovenstaande, de bestreden beslissing manifest artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering schendt, alsmede de algemene beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, en artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd;"

3.3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het redelijkheidsbeginsel;
- het vertrouwensbeginsel;
- artikel 8 EVRM.

Ter ondersteuning haalt de verzoekende partij aan dat haar verblijf pas na 10 maanden werd ingetrokken. Gedurende deze periode zou zij haar belangen verlegd hebben naar België en zich met haar kinderen volledig geïntegreerd hebben in België. Haar jongste kinderen zouden naar school gaan. Voormelde beslissing zou een zware inbreuk zijn op haar privéleven.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij nogmaals de schending aanhaalt van artikel 2 en 3 van de wet van van 29.07.1991 verwijst verweerder naar hetgeen hierover werd uiteengezet onder het eerste middel.

Verweerder benadrukt verder dat de verzoekende partij weinig ernstig is alwaar zij eens schending voorhoudt van het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest VERMEULEN (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen.

De verzoekende partij toont in casu niet aan dat aan haar rechtmatige toezeggingen zijn gedaan.

Verweerder verwijst dienaangaande naar hetgeen reeds uiteengezet werd onder het eerste middel en herhaalt dat de verzoekende partij op frauduleuze en onrechtmatige wijze beroep heeft gedaan op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij uit bovendien kritiek op de termijn waarbinnen de bestreden beslissing genomen wordt, doch verweerder benadrukt vooreerst dat de wetgever geen termijn heeft voorzien waarbinnen de verwerende partij zich dient uit te spreken over de intrekken van een verblijf op grond van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl zelfs indien het tijdsverloop dat verzoekende partij aanhaalt zou kunnen worden beschouwd als onredelijk lang (quod non in casu) en dit te wijten zou zijn aan een fout van de gemachtigde van de Minister, zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden door deze fout te erkennen. Het behoort evenmin tot zijn bevoegdheid om zich uit te spreken over de manier waarop het nadeel dat door deze fout werd veroorzaakt, dient te worden voorkomen of hersteld (R.v.V. nr. 183 665 van 10 maart 2017).

De verzoekende partij kan verder evenmin worden gevolgd alwaar zij een schending tracht voor te houden dat de bestreden beslissing een zware inbreuk zou zijn op haar privéleven.

Verweerder laat gelden dat uit de gedegen motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de verzoekende partij, met de duur van haar verblijf in het Rijk alsmede met familiebanden en culturele en sociale banden met haar land van herkomst:

“Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (aankomst in België op 24.05.2019) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft.

Betrokkene heeft 42 jaar lang in haar land van herkomst gewoond en is daar opgegroeid. Daar tegenover staat dat zij heden nog maar 10 maanden in België verblijft. Het is bijgevolg redelijk om aan te nemen dat er nog voldoende sociale en culturele banden zijn met het land van oorsprong. Betrokkene draagt de Marokkaanse nationaliteit en is de taal nog machtig. Dat geldt ook voor haar kinderen, die tot enkele maanden geleden gewoon nog schoolliepen in het land van herkomst. Zij zullen vast de draad weer kunnen oppikken. De schoolattesten van de kinderen tonen aan dat ze in tussentijd alvast de mogelijkheid hebben gekregen om hier onderwijs te volgen, waardoor aansluiten bij het onderwijs in het land van herkomst en in hun moedertaal, alvast geen probleem zou mogen vormen. Betrokkene verklaart evenwel dat zij geen familie meer zou hebben in Marokko en dat zij er geen woning of werk zou hebben. Heden woont zij bij haar twee meerderjarige zonen, die beiden werken, zo staat er te lezen, en voor haar zorg instaan. Betrokkene hoopt dat zij als gezin kunnen samenblijven. Deze verklaring dient geheel te worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er worden geen objectieve stavingsstukken voorgelegd van het verklaarde. Zeker gezien de situatie, en het achterhouden van het overlijden van referentiepersoon, maakt dat stavingsstukken toch onontbeerlijk zijn.

Ook stelt mevrouw (of haar zoon, gelet hij de brief voor haar heeft geschreven) dat haar zonen allebei werken en haar onderhouden. Zij maken klaarblijkelijk heel doelbewust er géén melding van dat zij beiden leefloon ontvangen, en dus eigenlijk helemaal niet in staat zijn om mevrouw en hun – inmiddels meerderjarig geworden – broer A. (...) en twee minderjarige zussen F. (...) en A. (...) ook nog eens te onderhouden. De verklaring op eer van Een Brug voor Iedereen dient eveneens als een verklaring op eer te worden beschouwd, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Zij lijkt opgesteld te zijn op basis van elementen die betrokkenen aan hen kenbaar hebben gemaakt. Dat mevrouw “2 werkende zonen” zou hebben bvb, daar heeft een organisatie als deze eigenlijk geen zicht op. Dat beide zonen in realiteit eigenlijk leefloon ontvangen, daar heeft de organisatie dus ook geen weet van, wat maakt dat de voorgelegde verklaring er een is die opgesteld werd op basis van informatie van betrokkenen.

Voor wat de aard en de hechtheid van de gezinsband betreft, dient opgemerkt te worden dat referentiepersoon overleden is. De gezinsband hier in België met de referentiepersoon is in deze dus ook weggefallen. Ook de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene houden geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst. Gelet betrokkene en haar kinderen vorig jaar nog konden reizen, is het aannemelijk, behoudens bewijs van het tegendeel, dat zij dit heden nog steeds kunnen. Met betrekking tot de gezinssituatie dient opgemerkt worden dat referentiepersoon dertien dagen na aanvraag van een visum D voor mevrouw en de drie kinderen

A. (...), A. (...) en F. (...), overleden is. Deze informatie werd niet toegevoegd aan hun dossier. Bij aankomst in België pas werd een uittreksel dd. 22.05.2019 van de overlijdensakte voorgelegd. Het moge duidelijk zijn dat, indien deze informatie gekend was geweest voor DVZ, betrokkenen geen visum hadden kunnen bekomen met het oog op gezinshereniging. De gezinssituatie spreekt dus voor zich: gezien de referentiepersoon in Marokko is overleden, is verder verblijf in België in het kader van de relatie dan ook achterhaald.

Wat betreft de minderjarige kinderen van Marokkaanse nationaliteit die eveneens in functie van referentiepersoon een D-visum hebben verkregen, zijnde Z. A. (...) (°(...).2015), Z. F. (...) (°(...).2013): de aanvragen van de kinderen werd gezamenlijk gedaan met de aanvraag van de moeder. Het is dan ook redelijk te stellen dat moeder en de kinderen de intentie hadden zich gezamenlijk in België bij de partner/vader van de kinderen te vestigen. In die zin volgen de kinderen de verblijfssituatie van de moeder. Het is niet in het belang van de minderjarigen om het van de moeder te scheiden, zeker nu hun vader overleden blijkt te zijn. Haar gezinsband is voor betrokkene ook erg belangrijk, het is in het belang van allen dat zij samen kunnen blijven.

In deze dient tot slot opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven belangen, van welke aard dan ook (economisch, sociaal of cultureel) in België en andere humanitaire elementen waarmee eventueel nog rekening zou gehouden moeten worden, opgebouwd werden onder valse voorwendselen. Alles wat betrokkene eventueel in België zou hebben kunnen opbouwen, heeft zij kunnen doen omdat zij frauduleus verblijfsrecht had bekomen. Het spreekt voor zich dat betrokkene daar geen rechten aan kan ontfen.

De verzoekende partij haalt aan dat zij volledig geïntegreerd zou zijn in België, doch de verzoekende partij maakt dergelijke loutere beweringen geenszins aannemelijk. Met haar kritiek gaat zij er ten andere ook aan voorbij dat de duur van haar verblijf in België in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. De verzoekende partij heeft 42 jaar land in haar land van herkomst gewoond en is daar opgegroeid. Daar tegenover staat dat de verzoekende partij heden nog maar 10 maanden in België verblijft. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat er nog voldoende sociale en culturele banden zijn met het land van oorsprong. De verzoekende partij draagt de Marokkaanse nationaliteit en is de taal machtig. Dat geldt ook voor haar kinderen, die tot enkele maanden geleden gewoon nog schoolliepen in het land van herkomst.

Bovendien dient te worden benadrukt dat alle eventuele verworven belangen, van welke aard dan ook (economisch, sociaal of cultureel) in België en andere humanitaire elementen waarmee eventueel nog rekening zou gehouden moeten worden, opgebouwd werden onder valse voorwendselen. Alles wat de verzoekende partij derhalve eventueel in België zou hebben kunnen opbouwen, heeft zij kunnen doen omdat zij frauduleus verblijfsrecht had bekomen. De gemachtigde van de Minister stelde terecht vast dat het voor zich spreekt dat de verzoekende partij daar geen rechten aan kan ontfen.

Met haar kritiek doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van de verzoekende partij diende te worden ingetrokken.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3.3.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.1.3.1. wordt uiteengezet.

3.3.3.2. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen).

Verzoekster benadrukt dat zij het overlijden van haar echtgenoot heeft gemeld bij aankomst in België bij de gemeente op 27 mei 2019 en de bestreden beslissing dateert van 2 maart 2020. Verzoekster voert aan dat de verwerende partij pas tien maanden later heeft beslist dat haar verblijf moet worden ingetrokken. Verzoekster geeft mee dat zij gedurende deze periode al haar belangen had verlegd naar België en zij samen met haar kinderen volledig geïntegreerd is in België. Zij geeft mee dat zij hier huisvesting heeft, zij zichzelf weet te onderhouden en niet ten laste valt van de Belgische Staat en zij een sociaal netwerk heeft via haar overleden echtgenoot en organisaties zoals 'Een Brug voor Iedereen'. De kinderen Ai., F. en Ay. gaan naar school, ook de twee oudste kinderen B. en H. verblijven in België. Ten aanzien van B. en H. werd ook een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijf en tegen deze beslissingen werd eveneens een beroep ingesteld.

Verzoekster toont met haar betoog evenwel niet aan dat er sprake is van een bestuurlijke vergissing. Haar echtgenoot overleed op 12 december 2018 te Marokko. Dit gegeven heeft verzoekster pas na de goedkeuring van haar visumaanvraag en na aankomst in België meegedeeld aan de Belgische autoriteiten. Daarnaast toont verzoekster ook niet aan dat de gemachtigde een bestuurlijke vergissing heeft begaan doordat ruim negen maanden verstreken tussen de kennisname van het overlijden van de referentiepersoon en de huidige bestreden beslissing.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Verzoekster voert in dit verband ook de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, moet *in concreto* gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moet mogelijk maken met kennis van zaken te beslissen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling.

Er wordt niet betwist dat verzoekster op 29 november 2018 bij het consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een aanvraag voor een visum type D (lang verblijf) indient in eigen naam en voor haar toen drie minderjarige kinderen met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot/hun vader, die de Belgische nationaliteit heeft. De echtgenoot van verzoekster overlijdt op 12 december 2018 te Marokko. Het wordt niet betwist dat verzoekster heeft nagelaten om dit aan het consulaat-generaal te Casablanca en/of de Dienst Vreemdelingenzaken mee te delen. Op 13 mei 2019 wordt haar visumaanvraag goedgekeurd en verzoekster reist met haar toen drie minderjarige kinderen naar de Schengenzone op 24 mei 2019. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster pas bij aanmelding bij de gemeentediensten een uittreksel uit de overlijdensakte van 22 mei 2019 heeft voorgelegd. Pas dan verneemt de verwerende partij voor het eerst dat de echtgenoot van verzoekster al op 12 december 2018 overleden was. Op 6 februari 2020 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Lier om verzoekster te vragen om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier over te maken en wordt kenbaar gemaakt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overweegt om haar verblijf in te trekken. Een termijn van ruim acht maanden tussen het moment waarop verzoekster kenbaar maakt dat haar echtgenoot al op 12 december 2018 overleed en de vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken naar verzoekster toe om documenten over te maken is niet kennelijk onredelijk. Op 21 februari 2020 maakte verzoekster stukken over aan de gemeente Lier, vervolgens nam de gemachtigde op 2 maart 2020 de bestreden beslissing. Aldus werd ruim één week na het overmaken van de stukken door verzoekster de huidige bestreden beslissing genomen. Ook deze termijn is niet kennelijk onredelijk.

Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoekster er geen belang bij heeft te stellen dat de beslissing tot intrekking van haar verblijf vroeger had moeten worden genomen.

Verzoekster wijst er verder nog op dat ook het verblijf van haar meerderjarige zonen B. en H. werd beëindigd en dat ook tegen deze beslissingen een beroep tot nietigverklaring werd ingediend. Bij arresten met nummers 239 881 en 239 882 van 19 augustus 2020 heeft de Raad de beroepen tot nietigverklaring van deze beslissingen verworpen.

3.3.3.4. Verzoekster benadrukt dat op het ogenblik van het indienen van haar visumaanvraag gezinshereniging haar echtgenoot nog niet overleden was en zij op het ogenblik van haar aanvraag voldeed aan de voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij niet enkel op het ogenblik van het indienen van haar visumaanvraag, maar ook op

het ogenblik dat haar visumaanvraag wordt beoordeeld aan de voorwaarden daartoe dient te voldoen. Verzoekster geeft zelf aan dat zij een visumaanvraag gezinshereniging in functie van haar echtgenoot heeft ingediend. De finaliteit van deze aanvraag is erin gelegen dat verzoekster zich kan herenigen met haar echtgenoot. In de bestreden beslissing geeft de gemachtigde dan ook aan dat indien het bestuur had geweten op het moment dat hij de visumaanvraag van verzoekster beoordeelde dat de echtgenoot van verzoekster inmiddels overleden was, hij de visumaanvraag anders zou hebben beoordeeld: *“een aanvraag in functie van een reeds overleden persoon wordt geweigerd gelet er geen sprake meer kan zijn van gezinshereniging.”*

3.3.3.5. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster werpt op dat de bestreden beslissing een zeer zware inbreuk vormt op haar privéleven. Zij benadrukt dat bij de bestreden beslissing twee minderjarige kinderen betrokken zijn en dat de bestreden beslissing onvoldoende het hoger belang van de kinderen mee in rekening brengt.

Het gezinsleven van verzoekster met haar twee minderjarige kinderen wordt niet betwist.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de minderjarige kinderen van Marokkaanse nationaliteit die eveneens in functie van referentiepersoon een D-visum hebben verkregen, zijnde Z. A. (...) (°(...).2015), Z. F. (...) (°(...).2013): de aanvragen van de kinderen werd gezamenlijk gedaan met de aanvraag van de moeder. Het is dan ook redelijk te stellen dat moeder en de kinderen de intentie hadden zich gezamenlijk in België bij de partner/vader van de kinderen te vestigen. In die zin volgen de kinderen de verblijfssituatie van de moeder. Het is niet in het belang van de minderjarigen om het van de moeder te scheiden, zeker nu hun vader overleden blijkt te zijn. Haar gezinsband is voor betrokkene ook erg belangrijk, het is in het belang van allen dat zij samen kunnen blijven.”

De gezinseenheid tussen verzoekster en haar minderjarige kinderen wordt door de bestreden beslissing niet verbroken.

Daarnaast wordt met betrekking tot de duur van het verblijf van verzoekster (en haar kinderen) in België en het schoolgaan van de kinderen in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (aankomst in België op 24.05.2019) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Betrokkene heeft 42 jaar lang in haar land van herkomst gewoond en is daar opgegroeid. Daar tegenover staat dat zij heden nog maar 10 maanden in België verblijft. Het is bijgevolg redelijk om aan te nemen dat er nog voldoende sociale en culturele banden zijn met het land van oorsprong. Betrokkene draagt de Marokkaanse nationaliteit en is de taal nog machtig. Dat geldt ook voor haar kinderen, die tot enkele maanden geleden gewoon nog schoolliepen in het land van herkomst. Zij zullen vast de draad weer kunnen oppikken. De schoolattesten van de kinderen tonen aan dat ze in tussentijd alvast de mogelijkheid hebben gekregen om hier onderwijs te volgen, waardoor aansluiten bij het onderwijs in het land van herkomst en in hun moedertaal, alvast geen probleem zou mogen vormen.”

Verzoekster gaat niet op concrete wijze in op deze motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster betwist niet dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing *“nog maar 10 maanden in België verblijft”*, haar kinderen de *“Marokkaanse taal”* nog machtig zijn en de kinderen tot voor enkele maanden geleden gewoon nog schoolliepen in het land van herkomst en zij *“vast de draad weer kunnen oppikken”*.

Verzoekster brengt geen concrete elementen met betrekking tot haar privéleven en het hoger belang van haar kinderen bij waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenfinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.3.7. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET